

— Atëherë... edhe un paskam pak meritim ndër punë të tuja.

— Jo pak, por shumë. Ndoshta tue mëndue se jam kaq i lum me ty, ndiej nevojën me punue qi edhe tjerët t'a kenë pjesën e fatbardhësis qi u tokon.

— Ça do me bâ? Më kallzo.

— Kishe me të kallzue por ty të mërzisin, ndoshta, këto punë.

— Kurrgjâ nuk më mërzitë, ça t'intereson ty...

— Mirë, pra: ndëgjo.

Në lulishtën e mbyllun, në mes katër avullish, kishte rá lehtas drita e mugët perëndimore si një tis i hollë qi dridhej tue qitë shkëlqime të bruzta e t'arta. Shtëpin një katit, me çardak të çelun kah lulishta, e kishte mbulue terri e heshtja. Xhamat e dritoreve dukeshin të zez, më sa rrëshqitëshin rrezet e fundme të ditës nëpër mure të zbardhueme me gëlqere një një javë përpara.

Doda nisi :

— A e zën besë qi më përqethet shtati në një mënyrë të çuditëshme kur shof në klasë para meje tri-dhet kalamâj qi, pa bâ zâ, rrijnë e ndëgjojnë fjalën t'eme? E shumta e tyne vijnë prej maleve e janë djelm krenësh e bajraktarësh. E kanë shpirtin virgjën. Më shkon mëndja, shpesh, tu bora e pashkelun mbi të cillën mâ e vogla gjurmë lën shëjin e vet. Thom me vete: «Kurrgjâ s' dijnë: presin prej meje zhvillimin e sendeve mâ elementare të jetës». E tue pá sýt e tyne të gjallë qi hapen në mue, plot kureshtë, ku më duket se dalloj edhe kureshtën e pashueme t'etënve, të gjyshave e të stërgjyshave qi nuk dijtën ç'â shkolla, më kapin të dridhunat. Æsht përgjegjsi e madhe, pasha Zotin. A po jo?